

THE ART OF PLEASURE 2

The word 'ZIE' is rendered in a large, white, sans-serif font. It is surrounded by dynamic, overlapping brushstrokes in shades of red, pink, and yellow. The strokes are thick and expressive, creating a sense of movement and energy. The background is a dark, textured blue.

ZIE

ME

TRACY WOLFF

Tracy Wolff

Zie me

Deel 2 in de serie 'The Art of Pleasure'

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

De Fontein

I

Donderdag: Jaxon

Er zijn honderd verschillende vrouwen in deze bar, maar ik wil alleen haar.

Zij is degene van wie ik mijn ogen niet kan afhouden.

Degene die ik zal fotograferen en die ik zal neuken... Ook al weet ze dat nog niet.

Ik heb haar in de gaten gehouden sinds ze hier tien minuten geleden binnenkwam en ik ben tot de conclusie gekomen dat ze in niets is wat ik had verwacht, maar toch ook weer wel.

Een preuts pakje.

Lang, donker haar in een strakke knot op haar hoofd.

Een behoedzame blik in haar ogen.

Een serieuze uitdrukking op haar gezicht.

Het is het hele plaatje, precies zoals ik had verwacht. Dit is waar de foto's online me op hadden voorbereid. Maar wat niet op die foto's te zien was en wat ik ook niet had verwacht, is hoe ze zich beweegt.

Als een golf in de branding... langzaam, voluptueus, indrukwekkend.

De welving van haar schouders, het wiegen van haar heupen, het lichte glimlachje om haar lippen... allemaal bedoeld om te betoveren. Allemaal bedoeld om een wens om te toveren in een wanhopig verlangen.

Ik kan me al voorstellen hoe ze eruit zal zien.

Naakt. Kwetsbaar. Vastgebonden.

Ik zal zelf dat vreselijke knotje losmaken en dan zal ik haar haar strak naar achteren trekken, zodat niets de aandacht afleidt van mijn donkerrode touwen op haar albasten huid. Zodat niets

de aandacht afleidt van hoe prachtig ze eruit zal zien met mijn touwen over haar borsten, tussen haar dijen, om haar keel.

Mijn lul wordt al hard bij die gedachte en mijn handen zijn niet helemaal stabiel meer als ik naar het glas tequila reik dat voor me op tafel staat. Ik drink het in één keer leeg, gebruik de brandende sensatie om niet aan de ongedurige behoefte te denken die zich van me meester dreigt te maken.

Heb geduld, denk ik, terwijl ik het glas terug op het gepolijste hout zet. Ik heb haar willen fotograferen vanaf het moment dat ik zes maanden geleden voor het eerst haar foto online zag. Ik kan nog wel achttien uur wachten tot we netjes aan elkaar zijn voorgesteld, ook al wil ik inmiddels zoveel meer dan een eenvoudige fotoshoot...

Heb geduld, denk ik nogmaals. Dat werkt de tweede keer net zomin. Dat kan toch ook niet als zij zich beweegt, met haar heu-
pen wiegt op weg naar de bar, en die lange, lange, lánge benen?

Ze gaat met een glimlach op een barkruk zitten en bestelt een drankje bij de barman.

Ik verwacht iets als wijn – droog en rood – maar als de barman naar een fles mescal reikt, zie ik dat als een teken. Ik loop naar de toog en neem plaats op de lege kruk naast haar. Misschien is er een reden waarom ze deze bar binnen is gekomen, eentje die niets te maken heeft met opportunisme, maar alles met het lot.

‘Ik trakteer,’ zeg ik tegen de barman als ze haar tas openmaakt en haar portemonnee tevoorschijn haalt. Ik steek mijn arm langs haar heen om hem mijn eigen creditcard te geven.

‘Dat is echt niet nodig.’ Haar toon is koel, kil, zelfs. Haar stem is echter diep en wat schor, met verborgen dieptes die mijn lul doen bonzen en mijn bloed sneller doen stromen. ‘Ik kan mijn eigen drankje betalen.’

‘Natuurlijk, maar ik zou deze graag voor je willen betalen. Als bedankje.’

Ik verwacht dat ze zich nu zal omkeren om te zien wie haar bedankt en waarvoor. Maar ik onderschat de vastberadenheid van deze vrouw, want in plaats van naar me te kijken, steekt ze haar linkerhand uit en duwt rustig mijn hand weg bij de toog en

weg bij haar. Tegelijkertijd drukt ze met haar rechterhand een briefje van twintig in die van de barman. ‘Laat het wisselgeld maar zitten.’

De fooi van tien dollar beklinkt de zaak, want hij keert zich om en loopt regelrecht naar de kassa voor ze van gedachten kan veranderen. Of voor ik me ermee kan bemoeien.

Zo gemakkelijk is ze me te slim af en ik weet niet of dat me vermaakt of dat ik me eraan erger. Uiteindelijk kies ik maar voor het eerste. Elke kleine weigering van haar kant zorgt ervoor dat ik wat meer over haar te weten kom.

Ik laat expres wat van mijn Britse oorsprong doorklinken in mijn stem. We zijn naar Amerika verhuisd toen ik tien was en ik ben het accent na bijna dertig jaar in de Verenigde Staten zo goed als kwijt, maar dat betekent niet dat ik ben vergeten hoe dat op mijn tong en achter in mijn keel voelt. ‘Dan zal ik nu een andere manier moeten bedenken om je te bedanken.’

‘Er is geen enkele reden om me te bedanken.’ Ze klinkt nu regelrecht kil.

Dat doet me beslissen om een eind te maken aan het spelletje. Ik wil haar in haar ogen kijken, wil weten wat ze denkt, wil weten of mij hier vanavond ontmoeten een welkome verrassing is of te opdringerig. Ik wil alleen niet overkomen als een kerel die geen nee accepteert. ‘Dat ben ik niet met je eens, liefje.’

Precies zoals ik had verwacht, is het het accent dat het hem doet. Ze verstijft en recht haar rug en langzaam, heel langzaam keert ze zich naar me toe, om te zien of het toeval is óf dat ze net de kunstenaar heeft beledigd die ze de afgelopen zes maanden uit alle macht naar haar museum heeft geprobeerd te krijgen.

We kijken elkaar aan en haar ogen zijn zoveel mooier dan ze op de foto’s overkwamen. Niet grijs, zoals ik had verwacht, maar een sexy schakering van zilvertinten waarmee ze meer in me kijkt dan naar me. Tenminste, tot ze groter en donkerder worden door naar wat ik vrees afschuw is.

Dat is niet de blik die ik wil ontvangen, niet de uitdrukking die ik wil zien op haar sterke, krachtige gezicht als ze naar me kijkt. Stiekem geeft het echter ook een beetje voldoening om

deze sterke vrouw zo in de war te zien, vooral als dat maar een paar tellen duurt... en vanwege iets wat zo makkelijk kan worden rechtgezet.

‘Meneer Silva?’ Ze springt haast van de barkruk en haar stem beeft een beetje bij het uitspreken mijn achternaam.

‘Jaxon,’ zeg ik met een geruststellende glimlach. ‘Of Jax. Leuk je te ontmoeten, Grace.’

‘Leuk om...’ Ze valt even stil, schraapt haar keel en steekt dan haar hand uit. Haar stem klinkt bij de tweede poging veel zekerder. ‘Het is ook leuk om jou te ontmoeten. Ik had verwacht je pas morgen te zien.’

Ik pak haar hand vast en geniet van deze kans om haar aan te raken. De rug ervan voelt zacht aan, maar er zitten eeltplekken op haar vingers en die zijn wat ruw. Is ze zelf ook kunstenaar? Ik vraag het me af terwijl ik met mijn duim over haar huid strijk. Of is ze iemand die het niet erg vindt om tijdens het werk wat stukken gereedschap ter hand te nemen?

Hoe dan ook, het is verrekke sexy, maar dat is eigenlijk alles aan haar.

Ik laat haar langzaam haar hand uit de mijne trekken. ‘Ik dwaalde vanmiddag door de stad en stond op een gegeven moment voor je museum, dus ik besloot er een kijkje te nemen om te zien wat je met de permanente collecties hebt gedaan.’ Alsof ik dat én haar niet al grondig had nagetrokken voor ik ermee akkoord was gegaan haar deze expositie te laten gebruiken als een volledig retrospectief van mijn werk tot op heden. ‘Je hebt een aantal prachtige stukken en die heb je heel mooi tentoongesteld.’

Ze bloost een beetje. Er verschijnt een roze kleur op haar huid die ervoor zorgt dat ik haar over haar hele lichaam wil zoenen, terwijl ik me afvraag of ze diezelfde blos zal krijgen als ik haar vastbind.

‘Ik ben assistent-curator. Richard verzet het meeste werk voor de permanente collecties.’

Er borrelt iets van ergernis in me op omdat ze haar eigen talent bagatelliseert en doordat die belachelijk volle lippen van haar de naam van een andere man uitspreken. Wat absurd is,

dat weet ik, maar dat maakt het niet minder waar. Vooral niet als ze mijn naam nog steeds niet heeft gezegd.

‘Ik zit al lang genoeg in de kunstwereld om te weten dat de assistent-curator negenennegentig procent van het werk doet en dat de curator met negenennegentig procent van de eer strijkt.’

Ze lacht, zoals de bedoeling was, en ontspant haar uitzonderlijk gespannen schouders en rug. ‘In ons museum is dat percentage eerder tachtig-twintig.’

‘Niet alleen getalenteerd, maar ook bescheiden.’

Ze lacht weer. ‘Eerder eerlijk.’

‘Dat weet ik nog niet zo zeker.’ Ik houd mijn hoofd iets schuin en bestudeer haar door tot spleetjes geknepen ogen. ‘Ik denk dat je jezelf regelmatig tekortdoet.’

‘Je kent me niet eens,’ snauwt ze snel en fel.

Ze loopt nog roder aan als ik mijn wenkbrauw optrek, maar ze verontschuldigt zich niet en kijkt me strak aan. Met die waanzinnig sexy ogen van haar daagt ze me haast uit nog iets te zeggen, om haar – óns – zelfs nóg verder voorbij de grenzen van een normaal, beleefd kennismakingsgesprek te duwen dan nu al het geval is.

‘Daar zou ik graag verandering in brengen en dat is de echte reden dat ik vandaag naar je museum kwam.’

‘Je wilde mij ontmoeten?’

Ze klinkt oprecht en intens verrast, en ik heb geen idee waarom. Ik heb online verschillende interviews met haar gelezen, heb zelfs een paar van de artikelen gelezen die ze voor kunsttijdschriften heeft geschreven. Ze is briljant, scherpzinnig en heeft een diep instinctief begrip van kunst waar niet veel mensen over beschikken. Daar komt nog eens bij dat ze bloedmooi is.

Ze mag dan geen conventionele schoonheid zijn, daar is haar neus iets te aristocratisch voor en haar kaaklijn iets te krachtig, maar dat is juist wat haar gezicht zo interessant maakt. Tja, dat en haar scherpe jukbeenderen en die fascinerende ogen.

Al die hoeken zullen geweldig zijn om te fotograferen. Ze is gemaakt voor de camera, gemaakt om het middelpunt van de aandacht te zijn, dat weet ze alleen nog niet.

‘Ja.’

Er verschijnt een argwanende blik in haar ogen. ‘Waarom?’

‘Omdat iemand die de stukken kiest die jij hebt gekozen om een expositie van mijn werk samen te stellen iemand is met wie ik meer dan vijf minuten wil praten op een drukke borrel.’

Haar blos wordt heviger en dat zorgt er verdomme voor dat ik me voor haar op mijn knieën wil laten vallen, haar broek omlaag wil trekken en dan wil kijken of ze over haar hele lichaam zo mooi roze wordt.

‘Meneer...’

‘Jaxon.’

‘Jaxon,’ zegt ze met tegenzin.

Ik ben zowel gecharmeerd als opgewonden door de tegenstelling tussen die zakelijke toon en die schitterende, wat hese stem, maar alles aan haar is dan ook een tegenstelling.

Dat weelderige lichaam in een te preuts pak.

Dat enorm lange, honingbruine haar gevangen in een belachelijke knot.

Behoedzame ogen en prachtige, uitnodigend volle lippen.

Daardoor vraag ik me af wie de echte Grace Parker is, wil ik haar fotograferen, wil ik haar neuken, tot ze niet langer zo op haar hoede is en me echt toelaat.

‘Jaxon,’ zegt ze weer.

Het geluid van mijn naam op haar lippen zorgt ervoor dat ik zoveel meer wil dan ik nu kan krijgen.

‘Je werk is ontzagwekkend. Een tentoonstelling samenstellen die het eer aandoet is het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan.’

Ik ben gewend aan vleierij. De meeste dagen word ik er van alle kanten mee bestookt. Een deel ervan is gemeend, het meeste ervan niet en ik heb geleerd dat allebei oké te vinden. Maar die woorden uit haar mond te horen... Ik betrap mezelf erop dat ik wil dat ze het meent.

‘Dank je,’ zeg ik uiteindelijk als de stilte veel te lang heeft geduurd. ‘Dat betekent...’

‘Graag gedaan.’

De manier waarop ze me onderbreekt en de uitdrukking op

haar gezicht maken me duidelijk dat ze niet is geïnteresseerd in dankbaarheid of doodoeners. Dat vind ik geweldig. Ik hou van vrouwen die precies weten wat ze willen. Ik vang de blik op van de barman, gebaar dat ik graag hetzelfde wil als zij drinkt. Tijdens het wachten pak ik haar glas en bied het haar aan.

Ze kijkt van mij naar het drankje. 'Ik drink niet met de kunstenaars. Dat is een van mijn regels.'

Dan is het maar goed dat ze nog niet weet wat ze nog meer met me zal doen voor het weekend voorbij is. 'Regels zijn er om verbroken te worden, Grace.' Ik druk haar het glas in haar handen en pak dan het exemplaar dat de barman net voor me neer heeft gezet.

Ze legt een hand tegen haar lange, slanke keel terwijl ze nadenkt over wat ik heb gezegd wat ervoor zorgt dat ik haar wil likken.

Haar wil vastbinden.

Haar wil laten smeken om meer. Haar alles wil geven.

Ik stel me voor dat ze aan mij overgeleverd is. Of nog beter, aan de genade van mijn touwen... en mijn camera. De kunst die zij en ik gaan maken... die zal adembenemend zijn.

Weer kijkt ze van het drankje in haar hand naar mijn gezicht en weer terug. Heel even denk ik dat ze nee zal zeggen, wat, toegegeven, geen woord is dat ik graag van haar wil horen. Dan verrast ze me door met haar glas te proosten.

'Waar drinken we op?' vraagt ze. 'Op jouw tentoonstelling?'
'Op jou. We moeten op jou drinken.'

Ze kijkt sceptisch, maar gaat niet in discussie. In plaats daarvan tikt ze met haar glas tegen het mijne en neemt dan een flinke slok van haar margarita.

Ik zie haar slikken, geniet van hoe de spieren van haar keel werken. De manier waarop ze haar ogen sluit met een zucht van genot. De manier waarop ze haar tong snel over haar onderlip laat glijden om de laatste druppeltjes mee te pikken.

Dat is iets wat ik heel graag zelf zou doen.

'Dat is een verrassing,' zeg ik, als ze haar ogen weer open heeft.
'Hoezo?'

E-book januari 2024

Oorspronkelijke titel *Make Me*

Oorspronkelijke uitgever Harlequin Enterprises ULC

Copyright © 2019 by Tracy L. Deebes-Elkenaney

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7225 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7226 7

NUR 343/302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.